

Gskre

Glasilo vipavskih
semeniščnikov

Vsebinska	Stran
Kazmišljanja	3
Prosti spisi	6
Intervju	7
Portreti, karikature	9
Prevodi	10
Poezija	12
Proza	19
Kronika.	24
Humor.	29

Kazalo. 30

Tisk: Vrhovec
Ljubljana

VESELI SE TUDI VSA ZEMLJA,
OŽARJENA S TAKIM SIJAJEM,
IN RAZSVETLJENA OD BLESKA
VEČNEGA KRALJA NAJ ZAČUTI,
DA JE TEMA Z VESOLJNEGA SVETA
PREGNANA.

(velikonočna hvalnica)

SEMENISKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

ISKRENO VOŠČILO
ZA
VSTAJENJSKE
PRAZNIKE

Peter Zoran Lenč
Rok Reč Linič
Robert Vojnem
Jože Tomaz
Antožar Metod

UREDNIKOVA BESEDA

Z velikim trudom in prizadevanjem smo izdali 3. snopič naših utrinkov.

Morda vas je presenetila novost, ki je nastala v tisku. Tega smo se morali poslužiti predvsem zaradi draginje, nekoliko pa tudi zaradi praktičnosti in estetskega videza. Upam, da manjši tisk ne bo zmanjšal prikupnosti Isker pri vas bralcih. Veseli smo, če ste to novost sprejeli.

V tej številki se srečujemo z iskrenim snopičem, napolnjenim z našimi doživetji in utrinki. Priznati pa si moramo, da kljub "bojkotu" mnogih, Iskram literarne sposobnosti in obseg kar ustrezata.

Zakladi so neizkoriščeni, kar ne pomeni, da se udajamo enoličnemu vsakdanu in mu pustimo iti mimo. Pomanjkanje prispevkov je posledica neznatne volje dijakov, ki svojih prebliskov ne zabeležijo. Kljub temu pa upam, da smo normam zadostili in omogočili Iskram nove sadove v našem prostoru.

POST

Post, to je čas pred Veliko nočjo. To je čas preden se je Jezus za nas na križu daroval.

Izraelsko ljudstvo je štirideset let blodilo po puščavi, Jezus se je 40 dni postil v puščavi in tudi postni čas traja 40 dni: od pepelnice pa do velikega četrтка. Kakor se je Jezus v puščavi postil in pripravljaj na svoje javno delovanje, tako naj bi se tudi kristjani v teh dneh premagovali in pripravljali na Jezusovo trpljenje, smrt in odrešenje.

Marsikoga je življenje takorekoč povozilo. Nesrečni so, trpijo, morda so celo izgubili zaupanje v Božje usmiljenje in dobroto, ne vedo pa, kako je lahko prav postni čas - čas Njegovega usmiljenja, čas, ko nam podeli svojega Duha in da začutiti, kako resnično blizu nam je. Že Mojzes je svoje ljudstvo opozarjal na Božjo pričujočnost, ko je Bog hodil pred ljudstvom v oblačnem strebru. Koliko bliže nam je šele Jezus. Bil je med nami. Živel je med nami, bil je eden od nas. Prav premišljevanje Jezusovega trpljenja nas lahko še bolj zbliža z njim. Toda biti moramo potrpežljivi in znati mu moramo prisluhniti. V Jezusovem trpljenju bomo našli tudi smisel svojega trpljenja.

Jezus se je 40 dni postil in se boril s skušnjavami. Tudi nas pogosto pestijo preizkušnje in skušnjave, zato prav z odpovedovanjem naredimo svoje telo poslušno ukazom naše volje; potem ni nobena skušnjava pretežka.

- Post, za nekatere nadloga, za druge pa čas, ko se človek najlaže približa Bogu.

Post, ko človek skozi Jezusovo trpljenje doume tudi smisel svojega trpljenja.

- Post, najboljše zdravilo zoper skušnjave hudobnega duha in možnost duhovnega prerojenja.

Benjamin

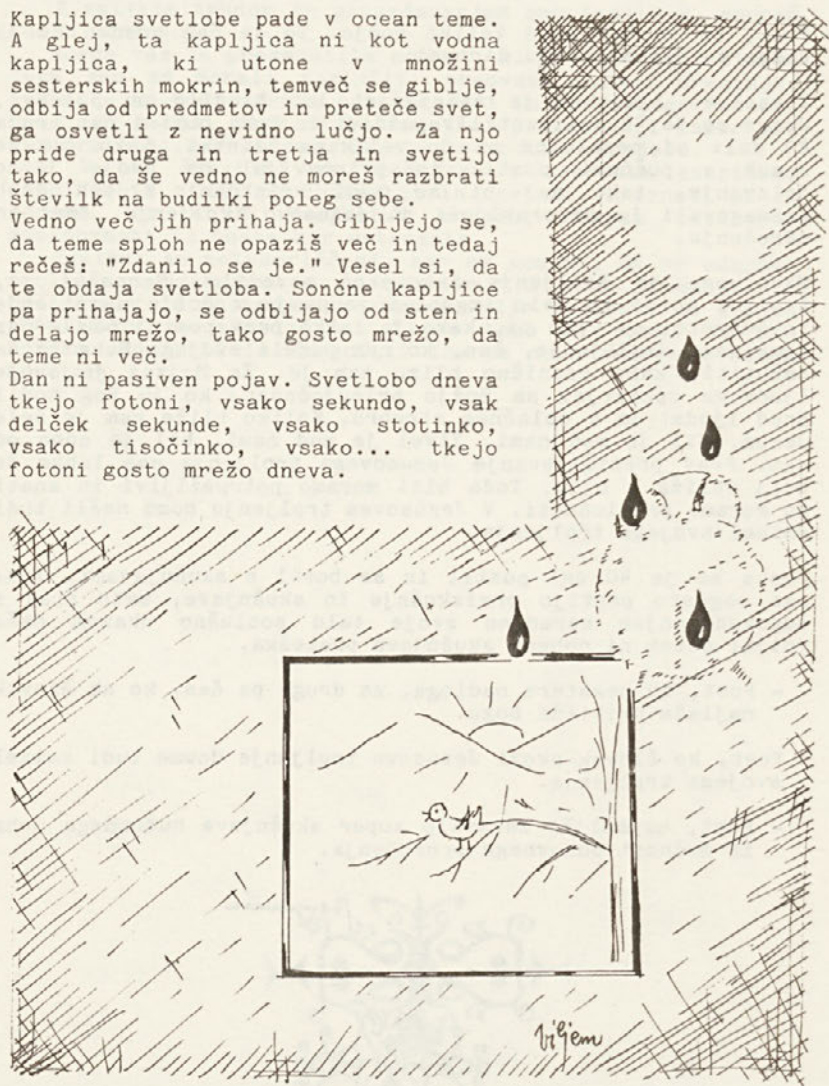

KAKO NASTAJA DAN

Kapljica svetlobe pade v ocean teme. A glej, ta kapljica ni kot vodna kapljica, ki utone v množini sesterskih mokrin, temveč se giblje, odbija od predmetov in preteče svet, ga osvetli z nevidno lučjo. Za njo pride druga in tretja in svetijo tako, da še vedno ne moreš razbrati številke na budilki poleg sebe.

Vedno več jih prihaja. Gibljejo se, da teme sploh ne opaziš več in tedaj rečeš: "Zdaniilo se je." Vesel si, da te obdaja svetloba. Sončne kapljice pa prihajajo, se odbijajo od sten in delajo mrežo, tako gosto mrežo, da teme ni več.

Dan ni pasiven pojav. Svetlobo dneva tkejo fotoni, vsako sekundo, vsak delček sekunde, vsako stotinko, vsako tisočinko, vsako... tkejo fotoni gosto mrežo dneva.

PREPROST SMEH

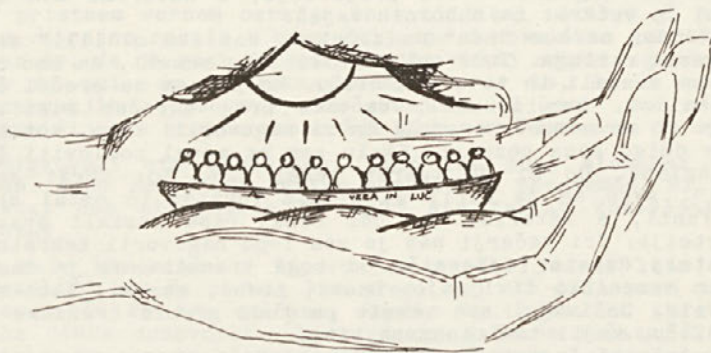
"Greš z mano na srečanje Vera in luč," me je nekega sobotnega popoldneva povabil Cene. Nekoliko sem se obotavljal in se nato odločil: "Grem."

Naslednji dan sem se znašel v popolnoma novi družbi, med neznanimi novimi prijatelji. "Kako bo," sem se spraševal. Toda ko se je srečanje začelo, sem videl, da se ni težko vključiti v novo družbo, med nove prijatelje... Bil sem presenečen nad preprostostjo otrok po letih in po srcu. Učil sem se ta popoldan.

Pogovarjam se z njimi medtem, ko barvajo božične voščilnice. Sedem zraven Borisa. Proprost in zelo vztrajen fant. Počasi in natančno barva svojo vizitko. Od časa do časa jo pogleda in se nasmehne svojemu delu. Vesel je vsake črtice, ki mu jo je uspelo lepo potegniti. Veseli se majhnega uspeha. Končal je in si oddahne... "Lepo si naredil," ga pohvalim. Nič ne reče, le smeh spet izrazi njegovo veselje, srečo...

Po skupni maši se je naše srečanje končalo. Poslovlili smo se. Še enkrat sem imel priložnost videti nasmejanega Borisa. Njegov smeh me spremlja in uči.

Ko sedaj srečam prizadete na cesti, po raznih ustanovah, ne mislim tako kot nekoč. Ne pravim več: "Ubogi revež." Že res, da nimajo daru zdravja, zato pa imajo veliko večji zaklad. Njihov veliki zaklad je srce, ki zna biti veselo, nasmejano, hvaležno, preprosto... Veliko govorimo o tem danes in kompliciramo pri iskanju teh zakladov. Ti naši prijatelji pa so mi pokazali preprosto pot. Hvala vam, dragi prijatelji, ker me učite, kaj je to preprostost, ponižnost...

PRVIČ V VIPAVO

Pred petimi leti sem prvič prestopil prag semenišča. Kljub temu se zelo dobro spominjam, kako je bilo tisti dan. "Jutri boš odšel.", je rekla mama, ko smo bili zvečer vsi zbrani v dnevni sobi. "Sedaj te bom pokrižala v imenu vseh nas". Ko se je dotaknila mojega čela s svojim nežnim materinskim prstom in me pokrižala, je v meni vzplamtela moč za življenje, ki je bilo pred mano. Vsi smo molčali razen očeta, ki me je ponovno poučil, kako naj tu živim. Za tem sem se odpravil k počitku.

"Vstani, Jože, da se pripraviš!" me je zjutraj poklicala mama. To noč nisem tako dobro spal kot ponavadi. Vso noč so me mučile razne misli in pričakovanja o naslednjem dnevu. Malo pred dvanajsto uro je prišel z avtom naš gospod kaplan, ki smo ga prosili, da bi me peljal v Vipavo. Ko smo naložili vso prtljago v avto, nas je čakalo skupno kosilo. Kako hitro je minilo in prišlo je slovo! Pred hišo sem vsakemu stisnil roko. Ni bilo veliko besed. Z molkom smo si povedali največ in najlepše. Sedla sva v avto in začel sem se oddaljevati od domačih, kmalu jih je bližnji hrib zakril in nisem jih več videl. Bilo je še nekaj mest, kjer se je v daljavi videla naša hiša. Pred mano se je začel odpirati nov, neznan svet.

"Poglej, sva že v Vipavi! Tu bo tvoj drugi Lom." je rekel kaplan in me s tem prebudil iz čudnega sanjarjenja. "Kakšna vas, kako čudne hiše, kamenje na strehi! Tu ne bo varno hoditi mimo hiš." sem si mislil ob pogledu na ta kraj. Iz glavne ceste sva zavila v Vipavo in se začela prebijati skozi ozke ulice. "Saj se bom še izgubil, če bom hotel iti kdaj malo iz Vipave", sem zopet pomislil. Naenkrat se pred nama vzdignega dve veliki stavbi. "Na cilju sva!" je dejal kaplan kratko z veselim prizvokom. Ob semenišču je bilo zbranih že veliko fantov. Nekateri so se smejali, drugi so bili bolj zadržani in iskali z zmedenimi očmi njim znan obraz. "Gotovo so tudi ti prišli prvič, kakor jaz" sem pomislil. Ko sem stopil iz avta, sem presenečen zagledal štiri prijatelje, s katerimi sem se srečal že večkrat na duhovnih vajah.

"Vendar ne bom 'sam' na začetku, kot sem mislil." sem jim vesel razlaga. Tudi oni so bili zelo veseli, da smo se ponovno srečali in to v semenišču. Ko pa sem se srečal še z ostalimi, sem spoznal, da sem prej napačno mislil. Fantje so me namreč sprejeli in me nagovorili tako, kot bi se že dolgo časa poznali. Kmalu sem se moral posloviti še od kaplana. On mi je takrat rekel samo to: "Drži se, Jože!". Avto se je skrnil za hišnim vogalom in ostal sem med fanti, s katerimi smo čez nekaj časa postali pravi prijatelji. Pri večerji nas je vse lepo nagovoril takratni ravnatelj Renato Podbersič. Od tega trenutka se je zame začelo semeniško življenje. Dnevi, tedni, meseci, leta so minevala. Doživljal sem vesele pa tudi grenke trenutke v semenišču, kajti tudi mora biti.

Pred vrati je matrua. Vsak čas se bo treba posloviti od semenišča in ljudi, ki so živeli z menoj in mi pomagali na tej poti. Mislim, da bo ob slovesu podobno, kakor prvič od domačih.

POGOVOR S SEMENIŠKIM RAVNATELJEM

Spomini iz preteklosti marsikoga zanimajo, tudi nas. Bi nam hoteli povedati, kako vas je vodila usoda skozi otroška in mlada leta, iz kakšnega okolja ste izšli in kakšne poti ste ubirali?

Doma sem s hribovske vasi Vojsko nad Idrijo. Menda je to najvišje ležeča župnija v Sloveniji. V družini nas je pet otrok, poleg mene še dva brata in dve sestri. Oče je bil zaposlen kot logar, sedaj je upokojen, mama pa je gospodinja.

Doma smo živeli v skromnosti, kar je bilo za tista povojna leta v naših hribih nekaj običajnega. V takih razmerah smo otroci tudi odrasčali. Kot zanimivost naj povem, da mi je oče, ker ni bilo denarja za šolsko torbo, naredil kar leseno. Tako smo postali žilavi, delavni in vztrajni. Zlasti mama je nam otrokom že zgodaj privzgojila čut za sveto, za Boga. Kot otroku in tudi danes, so mi zelo blizu narava: polja, gozdovi, njive, travniki in hribi. S čudovito govorico narave smo se otroci srečevali na poti v šolo, k verouku in v domačo cerkev, kamor smo radi in redno zahajali.

Kaj vas je pripeljalo do duhovniškega poklica? Katera stvar je na tej poti najvažnejša in bi jo želeli povedati tudi nam?

Kolikor lahko presodim, je moj poklic sad molitev, trpljenja in žrtev mnogih ljudi, ki so v naši župniji z živo vero, poštenim življenjem in zdravim čutom za duhovne vrednote nevsiljivo prenašali svoje notranje bogastvo na okolico in tudi name.

Poleg domače družine so imeli name pomemben vpliv tudi dobri duhovniki, ki so delovali v naši župniji. Še dobro se spominjam, kako me je župnik povabil med mašne strežnike in mi dal knjižico, iz katere sem se na pamet učil takrat nerazumljive latinske molitve in odgovore pri maši.

V pristnem vernem ozračju in v bližnji oltarja je počasi in vztrajno rastla v meni želja po duhovniškem poklicu.

Res je, da je vsak duhovni poklic nekaj enkratnega, vendar se mi zdi, da je zelo pomembno prav to, da iz navidez vsakdanjih dogodkov, srečevanj z ljudmi in lastnem razmišljanju prepoznamo božji glas, ki nagovarja in vabi.

Obiskovali ste semenišče, tako kot zdaj sleherni izmed nas. Kako sedaj kot rektor gledate na spremembe, ki so se skozi čas oblikovale in kako ste takrat doživljali ta leta?

V Malo semenišče v Vipavo sem prišel jeseni leta 1966. Nekoliko sem že vedel, kam grem, saj sta bila pred mano v semenišču že dva vaščana, Srečko in Lojze, ki sta danes oba dobra duhovnika. Če izvzamem začetne težave, ki sem jih imel zaradi slabe podlaga iz osnovne šole, imam lepe

spomine na takratno življenje v semenišču. Danes sem lahko le hvaležen vzgojiteljem in profesorjem, ki so mi posredovali vzgojo in znanje. Ko gledam dvajset let nazaj, ugotavljam, da se je veliko stvari v semenišču spremenilo. Več je prostora, udobnosti, skratka možnosti za normalno delo. Žal pa aje vedno manj fantov, ki bi bili pripravljeni te možnosti uporabiti. Upam, da je sedanja kriza le prehodno obdobje in da bo tudi v bodoče Malo semenišče v Vipavi, poleg drugih možnosti (državne srednje šole), imelo pomembno vlogo pri vzgoji duhovnih poklicev.

Vaše novo delovno mesto se od prejšnjega v marsičem razlikuje. Kako ste sprejeli odgovornost vzgojitelja?

Sedanje službe nisem sprejel s prav lahkim srcem. Zavedam se svojih pomanjkljivosti in premajhna usposobljenosti za tako zahtevno delo. Nekoliko si pomagam z izkušnjami, ki sem jih pridobil v osmih letih različnih služb v semenišču.

Pri vzgojnem delu se ne zanašam nase, mnoge stvari rešujemo skupaj z ostalimi vzgojitelji in profesorji. Ob delu, ki ga opravljam se učim in vzgajam tudi sam.

Prizadevam si, da bi v semenipšču vladalo zdravo družinsko vzdušje, brez katerega ni pogojev ne za pametno vzgojo, ne za resen študij. Brez manjših napetosti in občasnih nesporazumov, ki jih prinaša skupno življenje pa seveda nikjer ne gre.

Kako oblikujete prosti čas, razvedrilo in počitnice?

Med šolskim letom je prostega časa bolj malo. Ko fantje odidete za praznike ali počitnice domov, pomagam na bližnjih župnijah ali bolj obremenjenim duhovnikom.

Kadar utegnem grem najraje domov, kjer je najboljši oddih fizično delo. Rad hodim v hribe in pozimi se prileže kakšen dan smučanja. Nekaj prostega časa porabim za branje in osebne študij.

Kaj bi iz svoje duhovne zakladnice fantom najbolj priporočili?

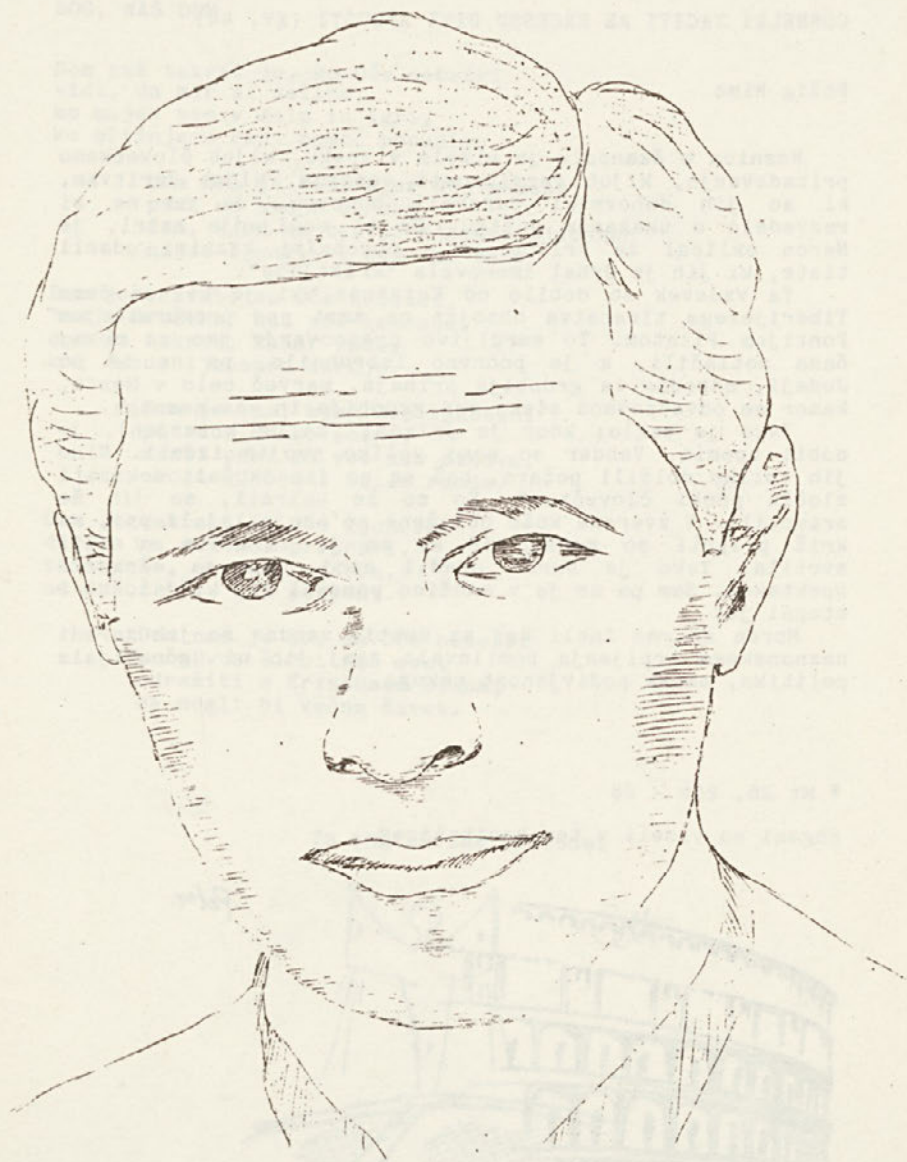
Semeniška leta so prehodno obdobje, ki je zelo pomembno in dragoceno. Vsem fantom priporočam, da ta leta skrbno uporabijo za študij, zlasti materinščine in tujih jezikov. Duhovniku je nujno potrebno znanje vsaj enega tujega jezika. Pri tem pa ne pozabite, da sta srčna kultura in plemenita osebnost žlahtnejša od znanja.

Želim vam, da bi v času bivanja v semenišču napredovali v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

"Iskrene"

LAPAJNE VINKO

CORNELII TACITI AB EXCESSU DIVI AVGUSTI (XV, 44)

Požig Rima

Resnica o škandalu je visela v zraku, kljub človeškemu prizadevanju, kljub razsipnosti cesarja, kljub daritvam, ki so jih duhovniki darovali bogovom, da se ne bi razvedelo o ukaznem požigu. Da bi sušljanje zatrl, je Neron oklical za krivce in s posebnimi kaznimi udaril tiste, ki jih je drhal imenovala "kristjane".

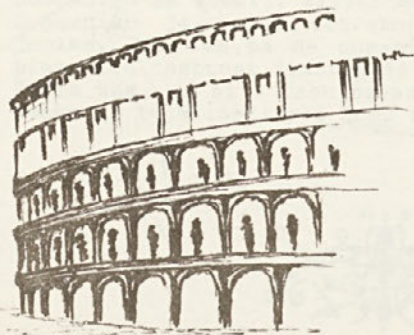
Ta vzdevek so dobilo od Kristusa, ki je bil za časa Tiberijevega tiranstva obsojen na smrt pod prokuratorjem Pontijem Pilatom. To smrdljivo praznoverje smo za nekaj časa potlačili, a je ponovno izbruhnilo, pa ne le po Judeji, odkoder ta grdobija prihaja, marveč celo v Mestu, kamor se od vsepovsod steka vsa grdobija in vsa nesnaga.

Tako je teklo: kdor je priznal (da je kristjan), je dobil opomin. Vendar so sami veliko svojih izdali. Niso jih toliko dolžili požara, pač pa so jim skušali dokazati zločin proti človeštvu*. Ko so že umirali, so jih še sramotili. V zverske kože oblečene so nanje lajali psi, na križ pripeti so goreli in ko se je zmračilo so bili svetila. Tako je Neron uredil svoj park za cirkuški spektakel. Sam pa se je v množico pomešal kot kočjaž, tudi stopal je.

Morda so res imeli kaj na vesti, vendar so jih zaradi neznankega trpljenja pomilovali, saj jih ni ugonabljala politika, ampak podivjanost nekoga.

* Mt 26, 26b - 28

Pogani so videli v tem kanibalizem

Petr

BOG, NAŠ DOM

Dom naš takrat je, ko Oče nebeški
vidi, da mir si delimo,
ko najde nas v delu in igri,
ko bližnjemu radi pomoč ponudimo.

Dom naš je tam, kjer Oče nebeški
pazi na svoje otroke,
tam, kjer na zemlji Njegova ljubezen
najde ljudi, ki dajo mu roke.

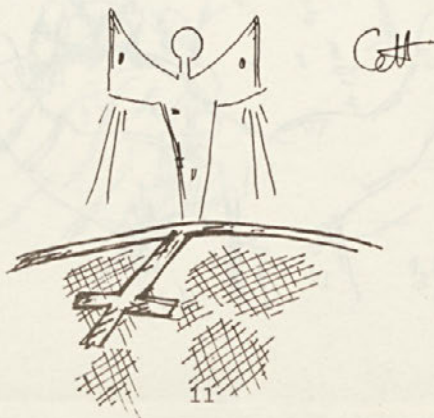
Dom je takrat, ko Oče nebeški,
"moja družina" nas vse imenuje,
dom je takrat, kadar vsak,
kot Jezus ljubezen daruje.

Dom je tam, kjer Oče ljubezni
potrebo vsako pozna,
skrbi prav za vse nas sinove,
svoje ljubezni obilo razda.

Dom je takrat, ko Oče ljubezni
darila za vse nas pripravi,
za starše, otroke, sosede,
za dušo, telo jih pokloni.

Dom naš je to, da Oče nebeški
hoče ves širni naš svet
odrešiti s Kristusom Sinom,
da mogli bi večno živeti.

Iz angleščine prevedel

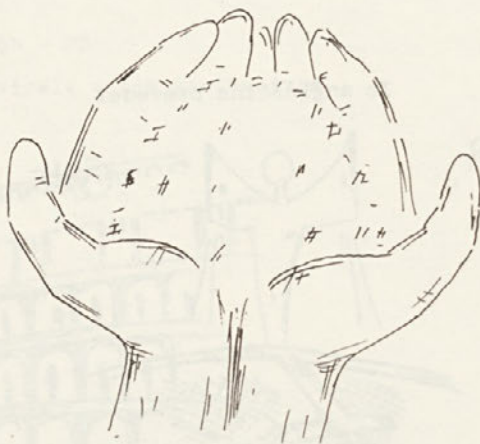
S PRGIŠČEM MOKE ZA MILIJARDE LAČNIH

Tam daleč, daleč na skriti jasi,
kjer pot nesrečna se laži ustavi,
kjer nehajo vsi spori se krvavi,
kolo nad vodo še vrti počasi.

Po vodi šli so dobri, stari časi,
zdaj kamni zrnja prazni in majavi
vpijò, kot lačna usta v prazni glavi;
še mlinar se od tam več ne oglasi.

Vsak dan v pragozdu zla je sam drvaril,
boril z obupom se v nočeh temačnih,
vsak dan na novi klin je v streni udaril.

Tam revež zlezal je iz dni oblačnih,
kjer mlinar bel ga je obdaril
s prgiščem moke za mil'jarde lačnih.

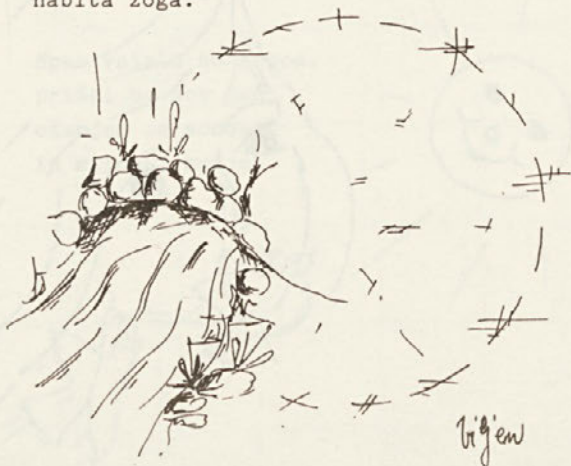
SKRIVNOST

Veliko skrivnosti,
ena sama skrivnost.
Veliko rek,
ena sama reka,
reka, ki v preluknjanem kraškem svetu
sili na dan pod vedno novimi imeni,
kot nova reka.
Skrivnosti, ena sama skrivnost.

Reka teče, ponikne in ni je več,
v morje se izliva reka Timav,
a kras je preluknjan skoz in skoz.
Skrivnosti - nešteto skrivnosti,
ena sama skrivnost.

Konstante,
preveč konstant za ubogo učenčevo glavo,
preveč različnih konstant,
preveč skrivnosti.
Ali ne bomo nekoč odkrili ene same konstante,
konstant izvedljivih iz nje, ne bo več.
Skrivnosti - nešteto skrivnosti,
a vedno bolj ena sama skrivnost.

Skrivnosti - nešteto svetov,
ena sama skrivnost je bila nekoč -
nabita žoga.

TVOJE OČI

Misel mi blodi po glavi,
prav čutim, kako mi roji.
Zagledam nebo v daljavi,
se spomnim na tvoje oči.

Pozabil sem tvojo postavo,
pozabil tvoj lep nasmeš,
a nisem pozabil pogleda,
ki se ustavil je na mojih očeh.

Srce zapisalo mi pesem je to,
kadar ločilo je naju slovo.
Molitev te moja spremljala bo,
kjerkoli nad tabo bo modro nebo.

Finex

SONCE

Ko jutranja se zarja spet zbudi,
ko sonce svoje žarke v svet spusti,
te spreleti občutek radosti.

Ob kolikšni lepoti se sonce blešči,
ne govori, molči, te mami,
v svoj lahki, čisti objem te vabi. Počij v
objemu, toploti moji.

In sonce na nebu še nekaj trenutkov sloni,
svetloba njegova močna več ni,
sonce zahaja, se spremeni,
kot bi jokalo ob slovesu, se nam zdí.

Sonca več ni
mrak se na zemljo spusti,
zemlja, človeštvo -
vse je v temi.

Spet vstalo bo sonce,
prišel bo nov dan,
ožarjen od sonca
in milosti božje.

		POGLUMNO NAPREJ!	PREBIVALCI KITAJISKE	PROSTOR ZA ZVONOVE	TEHNIČIJ → ... IN JERRY → PIVO PRI SLOVANIH ORG. IZVOZ NIC NAFTI		IME PEVCA RICHARDA	PLANOTA V BOSNI	CANKAR	KRAJ BLIZU VIRAVE	ALFRED NOBEL	VATROSLAV OBLAK	SATIRIK JURIČ	UČITELJ= ICA ZA HARMONIJ	RISAL: ROK	
		KMETIJSKA ZADRUGA					SEPTEMBER HISNI BO= 40VI V ST. RIMU								4. IN 5. ČRKA	
		NOVINAR RTV LJUBLJANA														
		KANON JEGAČE ANTON					SKUPINA KUR F. ZAKRA- MENT				MOŠKO IME	GOLDINAR DOLŽINA, ?, VIŠINA				
															ISKRE	
IS KRE E	DRŽAVA V AMERIKI	VRSTA PISAVE ZVEZNA DRŽAVA ZDM					IRIDIJ ŽAGAR LUDVIK			GR. OTOK ŽENSKA, KI IŠČE					FRAN- RAMOVS	
MONGOLSKA VLADAR			CIRIL KOSMAČ PLEMIČI V SR. VEKU		12. IN 15. ČRKA SKLEDA		ANDRIČ IVO KĐOR ORJE			OGOREVC ROBERT THIERS ADOLPHE		KRALJ FRANC AKTOVKI				
DRUGJE, NA DRU- GEM KRAJU				BENEŠKI TRGOVEC (MARCO) CEV				SLOV. PES- NIK IN PISA- TELJ (JOSIP) REKAV SZ								
UPANJE			GLAS TOMA ROBANDIČ			ZG. OKONČANA MISJONERSKA AKCIJA				NASPROTJE OD STAR VRSTA TROBILA					ČOLN GORSKE RESEVALNE SLUŽBE	
SPLAV						MATI MAŠ SMUČAR (ROBERT)				CILJ TOČENJE SOLZ						
SL. PEVEC ZABAVNE GLASBE								ZAČETEK GL. MESTA SLOV. SEVERIN ŠALI				DOMAČA ŽIVAL LADO LESKOVAR				
KONEC MOLITVE			ORJAŠKA KAČA				OBLIČI									
SESTAVIL SIMON	PIANIST BERTON= GELJ		REKA V BOSNI					VRSTA IZ RODU PSOV				VELIKA NOŽ	3. APRIL 1988	VSEM VSE.		

REBUS

J V Z

JADRANSKO
 SILDA
 TRAVNIK
 ŠARBA
 MORJE

+ + +

MITO Ž. DIVAČA

Rešitev:

+ + +

Ne le v MESTO PISO,
 ampak po celem svetu
 so razširili to knjigo.

Rešitev:

+ + +

KAKO TEZKO JE OSTATI CLOVEK

"Drži se! Na fiskulturo v košuljak!" namesto razumevajočega: "Dobro jutro, fantje." Umivanje do pasu v hladni vodi. Kako trd je pristanek iz sveta sanj, želja in hrepenenja v hladno kasarno. Zajtrk, bolje rečeno potešitev nagonov. Dviganje zastave, ki malo spominja na nek obred, na nekaj svetega.

Obuka. Učijo me ubijati! Da, ubijati. Ne ljubiti, ampak sovražiti. Zakaj? Za domovino, ki je nasprotje moje Slovenije oblečeno v zelene travnike z šumečimi gozdovi. Za ljudi, ki govorijo drug jezik, verujejo v drugega boga, in imajo drugo kulturo. Za to domovino se moram kopati v znoju, hoditi z prezeblimi nogami in zalegati v blato, da me ne bi neprijatelj ubil.

Oh, Gospod, zakaj si me poklical iz nepoznanih globin v materino telo, da me je potem v bolečinah rodila? Mati, ali si me rodila za metek ali poljub? Ne morem ubijati, ne sovražiti fanta na oni strani. Če bi sovražil tega fanta, ki ima starše, brate, sestre, in morda dekle ali pa celo otroka, potem bi moral sovražiti tudi Tebe, ki si ga ustvaril. Ne morem preklinjati in popljuvati tvojega stvarstva, ampak lahko samo z jeznimi očmi gledam puško, ki vedno, da vedno prinaša trpljenje, sovraštvo in maščevanje. Ljubezen, zakaj si dovolila človeku, da iz kovine napravi mitraljez namesto postelje za bolnika? Syoboda bo pokopala zadnjega vojaka na opustošeni fronti. Ta krogla s petimi milijardami ljudi se bo potopila v sovraštvu. Ti me pa kličeš, da dvigam ljudi iz živega blata na trdna tla. Čutim in vem, da sam ne bom mogel izvršiti tvojega ukaza in priti k Tebi. Hvala Ti, da mi pomagaš preko prijatelja, da z ramo ob rami greva k Tebi. Kako daleč si, pa vendar tako blizu nama, v nama.

"Na sledeči vatreni položaj, napred!!"

In ponovno se dvignem na ena, dva in tečem, ker pač moram. Misli pa mi plavajo med semeniškimi pulti, obiskujejo profesorje, sestre; na koncu pa ostanejo v domačem gnezdu med ljubljenimi osebami.

"Prekini s radom!!"

Postrojavanje in prerivanje pred jedilnico. Vzamem skodelico, ki ti jo potisnejo na pladenj jezne kuharjeve roke namesto materinih. Ko končno najdem prostor za obedovanje, se vesel usedem. Tedaj pa ti prileti kos kruha ali jajca v hrbet on nepoznanega prijatelja. Moj desni vojak začne psovati od juhe preko kuharja pa vse do starešine. Levi pa brez besed jazno vzame skodelico in jo obrne tako, da se vsa jed strese na pladenj in po mizi. Gledam v neznano, misli se pa podijo po domači kuhinji in semeniški jedilnici. Po odmoru ponovno postrojavanje in preštevanje. In potem? Potem postanemo papagaji v učilnici. Kdor se temu upre, mora oditi ribati WC, hodnik... Ponovno postrojavanje, nato pa večerja. Kako se mi srce razveseli, če lahko s kom spregovorim po domače, po slovensko. Ljubim ta jezik, pa čeprav sem imel v

ređovalnici samo zadostno. Ljubezen je v srcu, ne v ređovalnici. Sploh mi ni potem teŹko kazensko ribati WC, hodnik, ker sem govoril v materinem jeziku. Pomembna je ljubezen. Źalostno gledam na rojake, ki prodajo slovenski jezik za dobro mnenje pri stareŹini, ugodno delovno mesto... Po dnevniku umivanje, iŹenje ter noni počitek.

Hvala ti za ta dan, Gospod. Odstimi mi vse slabosti, slabe misli... Lepo te prosim za odpuŹanje. Trudim se, da bi bil takŹen, kakrŹnega si me ustvaril, pa ami ne uspe. Oprosti mi.

vojak

EKSKURZIJA V MEBLO

V soboto, 27. februarja, smo se učenci 1. letnika SVŠ v tovarni Meblo ogledali tozd Iverka. Ekskurzijo je pripravil naš učitelj OTP. Videli smo postopek izdelovanja iverne plošče:

Kot surovino za plošče uporabljajo na lističe razrezan les-iverje. Les drobijo stroji, katerih valji so opremljeni z rezili. Valj se vrti in noži režejo. Imajo tri vrste strojev za pridobivanje iverja. Stroji so namreč prilagojeni za določeno dolžino lesa; za meterski in dolžinski les. Iverje gre v sušilnico, kjer se osuši. Sušijo ga v sušilnih valjih. Ko se ti, segreti na visoki temperaturi vrtijo, piha skozi nje zrak.

Suho iverje nato mešajo z lepilom, ki vsebuje formaldehid. Masa potuje naprej v stroje, ki natresajo iverje na tekoči trak. Iverje se natresa v treh plasteh: zgornja in spodnja plast sta fini in njuna debelina je vedno enaka, srednja plast je groba in odloča, koliko bo debela plošča. Ko se natresanje konča, gre vse skupaj skozi stroj, ki loči posamezne pogače. Nato mora izdelek v stiskalnico. V ta stroj lahko gre dvanajst takih plošč. Tu plošče dobijo končno obliko. Ker so bile stisnjene pri visoki temperaturi, jih morajo v hladilniku še ohladiti. Hladilnik sprejme 24 plošč. Od tu plošče romajo še na obstransko brušenje. Tako so nared za skladišče, kjer jih zrežejo še na manjše dele. Plošče pa je možno oplemenititi, v ta namen jih prelepijo z gladkim papirjem, da ima videz masovnega lesa.

Na koncu smo si ogledali tudi laboratorij, kjer poskušajo pridobiti lepilo, ki bi bilo za človeka manj strupeno. Tu preizkušajo tudi mehansko odpornost ivernih plošč.

Tozd Iverka ima dva samostojna računalniška centra. Tu kontrolirajo delo strojev. Lahko se vidi, kateri stroj dela, ali kateremu menjavajo rezila, ali pa če je pokvarjen. Tudi program za celoten postopek izdelovanja plošč je računalniško voden.

Z ogledom smo bili vsi zadovoljni, ker smo videli marsikaj novega.

Matej

Letos je za kulturni praznik, prišel k nam tržaški pisatelj Boris Pahor. Vsi smo ostrmeli in radovedno uprli svoje poglede v sivolasega moža, ko je pokončno in poln življenja vstopil v naš razred. Njegova trezna beseda je bila polna v trpljenju preizkušene ljubezni do tistih Slovencev, ki jim tuji nočejo priznati pravice do obstoja oz. jim te pravice omejujejo. Podiral je trhle plotove naših večkrat tako slepih pogledov na njihov položaj. Govoril je: "Da bi nam srca vnel za čast dežele, med nami potolažil razprtije in spet zedinil rod slovenske cele."

Usoda svojih rojakov mu je dala poleta, da se bori za pravico vseh zatiranih narodov v Evropi, med katerimi mnogim sploh ne ustreza izraz manjšina, saj gre njihovo število v milijone. Njegovo delo ceni vsa Evropa, saj je izvoljen za podpredsednika evropskega odbora za manjšine.

Osrednja tema njegovega predavanja je veljala njegovemu rojstnemu okolju in nekaterim glavnim problemom, ki žulijo slovenskega zamejca in za katere je večkrat kriva tudi naša družba.

Slovenec v Italiji in Avstriji od nas ne potrebuje materialne pomoči, prej bi jo potrebovali mi; prav tako ne političnih fraz. Želijo pa biti z nami kulturno povezni.

"Stritarska solzavost nad našo usodo nikakor ni na mestu, potrebujemo le, da veste, da obstajamo in da smo del slovenskega naroda," pravi Pahor. Naša dolžnost je, da smo spošljivi do njihovih nazorov in da pozorno spremljamo in upoštevamo njihova mnenja o nas. Zelo žalostno je, da se v naši domovini tolikokrat ovira širjenje njihovih revij. Tudi v tem se namreč kaže nezrelost naše družbe. Pahor se je po pravici zgražal nad Ljubljano, ki je Rezijane sprejela v skoraj prazno dvorano.

Njihove pesmi, ki jih prepevamo in naš lanskoletni obisk Beneške Slovenije dokazuje, da nam v semenišču ni vseeno za usodo Slovencev onstran meja.

Vsi skupaj upamo, da bo prišel dan, ko beseda slovenske branjeveke na Rusem mostu v Trstu ne bo osramočeno utihnila, ko bo prišel mimo tujec.

civil

SEMENIŠČE IN PETKOVI VERSKI VEČERI

Letošnji post je obogaten s predavanji, ki so bila pred tremi leti prekinjena. Vedno se je zbralo veliko poslušalcev, tako da je bila semeniška kapela popolnoma polna. Motivi predavanj so različni, vsi pa so namenjeni za versko poglobljanje tako mladih kot tudi starejših. Predavatelji, ki nas obiskujejo, so znani in spadajo v vrh slovenske inteligence.

Prvi večer je vodil predavatelj Franc Miklavčič, po poklicu pravnik. S tekočo besedo je izražal jasne misli. Med vojno se je vključil v NOB in tako podrobno pozna razmere, ki so nastale pri nas po osvoboditvi. Vseskozi pa je seveda ostal zaveden kristjan.

Obravnaval je temo pod naslovom "Ločitev in ne izločitev Cerkve od države". Mnogo koristnega smo izvedeli, predvsem mlajši s stališča zgodovine, pa tudi glede medsebojnih odnosov države do Cerkve v zadnjih letih. Država namreč očita Cerkvi zgodovinsko krivdo, storjeno v NOB. Protiutež tej krivdi (ki je ni) pa so razni dogodki: (porušene župnije, samostani); velik pritisk je bil na vernike, duhovnike pa so zapirali ali pa pregnali (Stajerska). V povojnem času pa je postala država do Cerkve nevzdržna. Ta čas lahko označimo kot krut čas.

Franc Miklavčič je omenil dve vrsti odnosov med državo in Cerkvijo: Konkordatni sistem in ločitev Cerkve od države. Medsebojno neodvisni Cerkev in država sprejemata sporazum o prilaščanju subjektov. Tega konkordatnega sistema pri nas ni bilo (vsaj formalno). Pač pa je bilo veliko ljudi za ločitev Cerkve od države po zgledu ZDA. Po osamosvojitvi od Anglije se je Cerkev v ZDA ločila tako, da je postala suverena in svobodna.

Kakšne so razmerje pri nas sedaj, lahko sami opazimo. V socialističnih državah ta ločitev pomeni hkrati izločitev. To kar mi v svetu doživljamo, nam je predavatelj podal stvarno, s pravimi izrazi.

Da smo verniki velikokrat ponižani, v veri ovirani, vemo. Člen pa pravi, da je izpovedovanje vere svobodno. Onemogočena nam je izbira poklica, kljub veljavnemu členu 160 (rep. ustave) pri izbiri poklica v državnem aparatu (oficirski kader, milica, predsedništvo).

Predavanje je izpeljal najprej tako, da je opisal povojna leta zelo doživeto. Poslušalci smo v teh besedah veliko spoznali o državi, ki kot socialistična ni za našo religijo. Kaj je počela, mnogi dobro veste.

Ločitev Cerkve od države je upravičena. To ni samo moje mnenje, temveč mnogih, ki dobro pomnijo zgodovino. Naša država je v teh povojnih letih preživela dve različni obdobji. Prvo konfliktno obdobje je prineslo Cerkvi nove in nove žrtve. Spor s Cerkvijo se začne že prva leta po vojni zaradi Trsta. Očitki so letali na Cerkev, kot da je ona kriva te izgube. Ukinjena so bila mnoga poslopja,

knjižnice, tiskarne, skozi zapore je šlo veliko duhovščine. Predavatelj nam je o tem povedal dokazne realne podatke. Cerkev je v teh 15 letih plačala velik davek.

Časi pa se niso spremenili niti po 60. letu, ko se začne drugo kompromisno obdobje. O velikem zaostrovanju odnosov v prvih letih, nam pove podatek, da je ljubljanski škof smel na obisk k papežu šele po letu 1960.

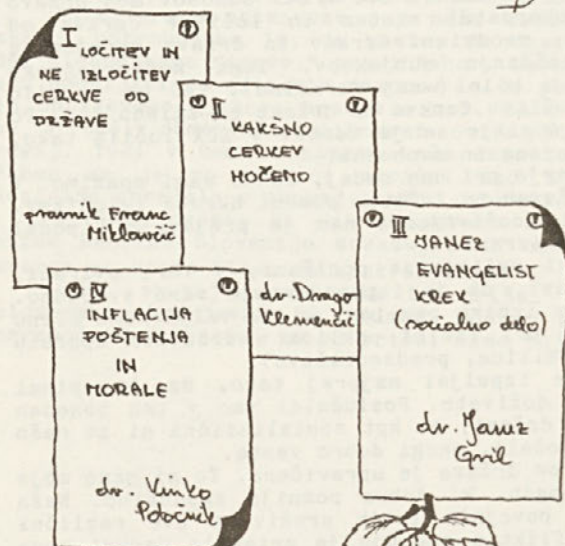
V takem in podobnem načinu predavanja poslušamo še druge večere vsak petek v postu in adventu.

Predavanja se po kratkem odmoru nadaljujejo v obliki vprašanja s strani poslušalcev in odgovora, ki ga posreduje voditelj večera.

Taki večeri nas duhovno bogatijo in izobražujejo, seznanjajo z verskimi dogmami in našim krščanskim življenjem glede na širšo skupnost. Snov je podana kritično z zavedno resnico.

Želel bi, da bi ti večeri našli odmev v širših množicah. Zame je bilo to bogato doživetje.

Bostjan

V nedeljo po novem letu 1988 smo se vsi dijaki in profesorji vračali v Vipavo. Nesreča pa, pravijo, da ne počiva. Ko se je okoli pete ure popoldan naš profesor Janez Zupet vračal s svojim golfom, je na nekem križišču v Loki pri Mengešu počilo; najprej je treščil vanj avto z leve strani v vrata, nato pa še drugi avto od zadaj. Nedolžni profesor Zupet je zadobil najtežje poškodbe.

Večerja. Vsi smo bili siti še od doma, zato je minila hitro. Po večerji se je oglasilo: "Samo par besed." Najprej pozdrav od vrnitvi v semenišče, nato pa novica, ki je ni nihče pričakoval: "Sestra g. Zupeta mi je sporočila, da je imel brat Janez nesrečo, zato ga nekaj časa ne bo. Zaenkrat se ne ve še nič natančnega." Zavladal je nemi molk. Od večerje nismo odšli z glasnim govorjenjem. Mučna negotovost, ki je zavladala v semenišču in skrb sta pripeljali nekega dijaka do tega, da se je pozanimal o nesreči bolj natančno, ker so obiski na intenzivnem oddelku propovedani.

Govorice so se polagoma razgubile, kakšen teden kasneje pa je sledila uradna izjava. Zvedeli smo, da je avto popolnoma razbit, nekaj tehničnih podatkov o poteku nesreče in trenutno težko zdravstveno stanje našega profesorja.

Po dveh močnih udarcih je izgubil zavest za dvajset minut, medtem, ko osebam v katrici, ki je prva počila in v žabi ni bilo hujšega. Z rešilcem so ga odpeljali na urgentni blok v Ljubljano. Tam so ga takoj operirali na levi nogi, ki jo je razmesarila pločevina levih vrat. Po operaciji so ga namestili na travmatološko kliniko. Zaradi pretresa celega telesa je bil več dni, skoraj en teden na intenzivni legi, kjer je bil ves čas priključen na infuzijo. Šele, ko si je nekoliko opomogel od prvega telesnega in psihičnega pretresa, so ga odpustili na oddelek. Bolečine po kosteh, mišicah in v glavi pa so ostale. Razen operirane noge je imel močno poškodovano tudi desno roko in izpahnjeno čeljust zaradi drugega trčenja v zadek avtomobila. Ta udarec pa je bil veliko hujši, kot so sprva mislili. Noga se je torej ob stalni zdravniški kontroli le začela celiti, roka pa je šele kasneje začela delati težave. Za čeljust si tudi zdravniki niso bili enotni, ali bi jo operirali, ali ne. Šele po štirinajstih dneh so se končno odločili tudi za ta poseg. Bolečine po telesu, močna zdravila, trpljenje in stakanje drugih bolnikov v sobi so povzročili še nespečnost ob že tako utrujenem telesu in pomanjkanje apetita.

Dnevi so minevali, pojavljati pa se je začela močna bolečina v glavi. Možgani. Teh niso posebej pregledovali. Hitro so ga odpeljali na specialistične preglede na Studenec pri Polju. Po nekaj dneh se je vrnil na travmatološko kliniko. Še vedno je pod nadzorom zdravnikov,

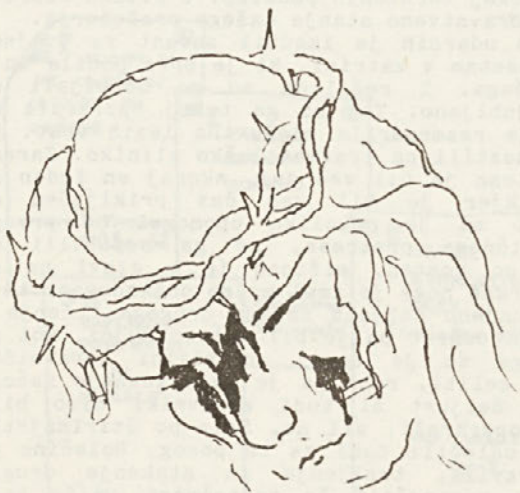
čeprav si zelo želi domov. Zdravljenje se nadaljuje; kaj bo prinesla prihodnost, ne ve nihče.

Ali je to Gospodov križev pot? V postu smo. Sprašujem se, ali ni ta vrsta tehničnih podatkov le zunanji videz, za katerim se skriva soudeležba pri Kristusovem kelihu trpljenja. Telesno trpljenje je hudo, a bo minilo. Duševno pa je hujše in bo tudi dlje ostalo. Vsi se sprašujemo, ali bo dvajset jezikov še vedno tako svežih v njegovem spominu, kot so bili do nedavnega. Ali se bodo njegovi prevodi še kdaj pojavili in ali bodo še vedno tako sočni in dovršeni.

Vsi, ki smo ga poznali, vsi, ki nas je učil francoščino in angleščino, ki ga spoštujemo zaradi njegove odločnosti in poštenosti, zremo v njegov jutri z velikim zaupanjem v Boga.

Kljub temu, da z njegovim delom nadaljuje sestra Vesna, ga zelo pogrešamo. Prepričani smo, da bo s svojo trmasto voljo kmalu ozdravel in se vrnil med nas, ki ga imamo radi.

Zahvaljujemo se tudi vsem zdravstvenim delavcem, ki so mu rešili življenje in še vedno skrbijo zanj.

GA

MISIJONSKI KROZEK

Tudi v semenišču skušamo oživljati zavest o živi misijonski Cerkvi. To se odraža v delovanju misijonskega; katere so njegove bistvene naloge, ni težko določiti: ohranjati povezavo z našimi misijonarji, obuditi zanimanje za misijone med fanti ter prikazovati pereče probleme, pa tudi lepe uspehe misijonarjev širom po svetu.

Letos je bilo vseh srečanj ali tako imenovanih misijonskih večerov preko dvajset. Največ pozornosti je seveda veljalo Afriki, Aziji in pomembnim slovenskim misijonarjem. V prvih urah je bila na vrsti Kitajska - ter uspehi in neuspehi tamkajšnjih misijonarjev. Več večerov smo tudi namenili znanim misijonarjem in delu, ki so ga ali pa ga še opravljajo. Kot prvi je bil J. F. Gnidovec - ravnatelj šentviške gimnazije in kasnejši misijonar in škof na Kosovem in v Albaniji. Njegovo geslo je: "Vsem postati vse" v veliki meri drži tudi za sv. Vincencija Pavelskega, ustanovitelja misijonske družbe in neutrudnega apostola krščanske ljubezni. V prejšnjem stoletju je deloval v Kanadi škof Baraga Friderik in naredil neprecenljivo usluga indijancem na verskem področju, pa tudi na humanističnem. Skoraj v istem času pa je Ignacij Knoblehar odkrival Sudan in Egipt. Najbolj znan slovenski misijonar je Jože Kerec, sposoben selezijanec, ki je deloval na Kitajskem, nekaj časa celo kot apostolski administrator in pripravljal pot Andreju Majcnu.

Zadnja dva meseca smo pozornost obrnili na sodobne pereče probleme v Afriki. Po več pismih p. Brunnerja, s katerim si dopisujemo, smo vsaj nekoliko spoznali Cerkev na tej celini. Kar 10000 svobodnih cerkva in sekt je tu; med njimi pa največkrat namesto ekumenizma in ljubezni vladata vojna in nasilje. Poleg verske razdrobljenosti Afriko ogrožajo tudi malarija, lakota in AIDS. V večini primerov bi se dalo vse rešiti, a kaj ko je tako veliko afriških držav, kjer igra prvo violino orožje in oblast, ne pa skrb za potrebe.

Seveda pa program ni na prvem mestu. Za nas so važne predvsem obogatitve, nova spoznanja, bogate misli, ki poglobljajo našo simpatijo do misijonske dejavnosti. Veseli smo bili tudi vseh nabirk in akcij za misijone; še vedno velja rek: "Če hočeš biti srečen, osrečuj druge. Osrečevati in živeti za druge pa ni le naloga misijonarja, ampak vseh nas.

Misijonska dejavnost na Slovenskem raste: poleg raznega zbiranja denarja, zdravil in oblek ter drugih misijonskih krožkov po domovini, so se pojavili še MIVA, revija Misijonska obzorja in knjižica o naših misijonarjih "In šli so po vsem svetu". Vse to v semenišču z veseljem prebiramo.

Zahvaljujem se vsem, ki so mi to leto pomagali pri misijonskem krožku. Vsem še za naprej želim veliko vneme s tihim upanjem, da bi kateri izmed fantov postal misijonar.

Predsednik misijonskega krožka

O REFERENTIH

V tednu po Veliki noči imamo v semenišču volitve za razne službe. Mene so izvolili za knjižnega referenta. S tega stališča bi rad omenil čisto kratko statistiko glede knjig, ki smo jih naročali v letošnjem letu. Skupaj smo naročili 336 knjig, kar pomeni približno 10 knjig na osebo. In koliko je ta "knjižnica" stala? Ja, nič manj kot 104.100,- din. Danes je prav zares težko dobiti poceni knjigo. Povprečno je bilo treba odšteti za vsako knjigo 3.100,- din. Najdražja "Velika verstva sveta" je veljala 12.000,- din, tisti pa, ki so se odločili za nakup knjižice "5 minut v tišini" so zanjo dali 600,- din.

Mogoče bi bilo dobro uvesti podeljevanje "bodečih než" za opravljanje semeniških služb. Lahko, da bi imeli potem vsaj kakšen zabavni večer, verjetno bi potem izpeljali tudi (sicer dobro pripravljeni) teden semeniškega športa.

Tudi od novo izvoljenih referetov veliko pričakujemo. Bomo z njimi zadovoljni?

Klavdija

* * *

Tarnjanje knjižnega referenta je upravičeno. Priznati si moramo nevestnost pri opravljanju svojih služb glede skupnih večerov in športnih iger. Ne smemo pa prezreti dejstva, da naša beseda in želja nista zakon in tudi, da je naše delo v prvi vrsti odvisno od semenišnikov samih. Vaš interes je merilo naših uspehov, vaša volja nam omogoči, da speljemo stvari do konca. Organizatorstvo in akrivnost referentov še zdaleč nista vezani samo na eno osebo, in razna udejstvovanja niso njihov sad, temveč širše množice. Referent se zaman trudi, če v okolju ne dobi posluha za svoja hotenja.

Tako pošteno ravnamo, če "bodečo nežo" podelimo tudi komu drugemu. Izglasovali smo avtoraj članka "O referentih", pa ne zato, ker svoje delo opravlja več kot vzorno, ampak ker njegovo športno udejstvovanje v semeniški rekreaciji ne dosega pozitivne bilance.

Vsak pa naj seveda sam pri sebi pomisli, koliko je on pripomogel k skupnim igram in zabavi. Najbrž bi naročje "bodečih než" ne zadostovalo!

Referenti

ALI VESTE, DA...

- so se ZOI v Calgaryu končale v štirinajstih dneh, semeniški športni teden pa se od novembra lani še ni končal.
- neki hiter profesor naredi na teden med šolskimi urami 6786 metrov. Samo po razredih: v prvem 1740, v drugem 1914, tretjem 2610 in v četrtem 522 m. (potrjeno z meritvami)
- je neki profesor poslal nekega dijaka - maturanta na psihopatološko kliniko.
- v Iskrah nismo še nikoli objavili vremenske napovedi.
- je neki profesor dejal, da je živčen, kdor se smeje.
- je neki dijak med drugim študijem vprašal svojega sošolca, če ima kaj rezervnega kruha - beri, če ima kaj za pod zob.
- se je z nabavo novega spectrum računalnika, število računalnikov v naši hiši podvojilo.
- je neki semeniščnik fotograf, ki je po rodu Gorenjec, izumil nov način fotografiranja. Na isti film je naredil 72 posnetkov, to pa zato, ker je uporabil film z obeh strani.
- se s. Vesna večkrat zahvali za pomoč, ki jo nudimo mučencu pred tablo.
- je neki dijak tako spretno skrnil cikle svojemu sošolcu, da jih kasneje tudi sam ni našel.
- je trenutno od krožkov najbolj dejaven vrtnarski pod mentorstvom sester.
- so semeniščniki po zimskem premoru zopet igrali nogomet na velikem igrišču in je moral že pri prvi tekmi postati prefektov "zeleni dirkač" rešilni avto via Šempeter.
- preden zvoní ni treba noreti.

* * *

FILOZOFIJA

Guk je med študijem filozofije odkril tudi to zanimivost:
Je dijak živo bitje? - Da.
Je profesor živo bitje? - Da.
Je živo bitje živo bitje? A = A; seveda.
Torej dijak je profesor.

KAZALO

Velikonočno voščilo	1
Urednikova beseda	2
Post	3
Kako nastaja dan	4
Preprost smeh	5
Prvič v Vipavo	6
Pogovor s semeniškim ravnateljem	7
Lapajne Vinko	9
Požig Rima	10
Bog, naš dom	11
S prgiščem moke za milijarde lačnih	12
Skrivnost	13
Tvoje oči	14
Sonce	15
Križanka	16
Rebus	18
Kako težko je ostati človek	19
Ekскурzija v Meblo	21
Prešernov dan v semenišču	22
Semenišče in petkovi verski večeri	23
Soba 109	25
Misijonski krožek	27
O referentih	28
Ali veste, da...	29
Filozofija	29
Kazalo	30

* * *

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

1931/32	1
1932/33	2
1933/34	3
1934/35	4
1935/36	5
1936/37	6
1937/38	7
1938/39	8
1939/40	9
1940/41	10
1941/42	11
1942/43	12
1943/44	13
1944/45	14
1945/46	15
1946/47	16
1947/48	17
1948/49	18
1949/50	19
1950/51	20
1951/52	21
1952/53	22
1953/54	23
1954/55	24
1955/56	25
1956/57	26
1957/58	27
1958/59	28
1959/60	29
1960/61	30

ISKRE ~ glasilo vipavskih semeniščnikov

20. jubilejno leto

3-4. številka ~ post - Velika noč

Glavni urednik	Čušin Viljem
Tehnični urednik	Ton Peter
Vinjeta	Rok Pogačar
Ureja in izdaja	4. letnik
Mentor	Dr. Tone Požar

Naklada 400 izvodov

Izhaja priložnostno

Naslov ISKRE

Slovensko malo semenišče

Grabrijanova 19

65271 Vipava

Udržuje se s prostovoljnimi prispevki.

Bog povrni!

Šolsko glasilo

KNJIŽNICA

Leto XX,

SKRE

Inv. št.

19102

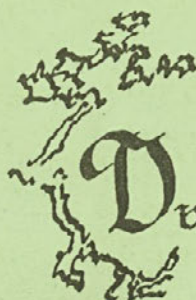

Škofjska gimnazija

Semenišče Vipava

19102

Dvanajsta postaja

Jezus Kristus, ki si za nas
na križu pribil kot na straži:
z lanterno svojih petih ran
nam skozi mrak večer pokaži!

+ Stanko Duk